

DEN GYLDNE VÆDDER

Det rumlede i det fjerne, og kraftige vinde blev kastet mod kløftens stejle klippesider. Den Gyldne Vædder så mistroisk på den blytunge himmel. Et uvejr var på vej, og baronen brød sig ikke om at være ude, når elementerne rasede. Han sporede sin hest, og sammen med sine riddere krydsede han en lille bæk, der skar sig hen over den lille, snoede sti.

Et par stenstykker trillede ned ad den ene klippeside og lagde sig til hvile i kløften foran dem. Endnu var det ikke sent på aftenen. Alligevel var skyggerne ved at samle sig blandt klipperne.

Adelsmanden skævede op mod klipperyggen og priste sig lykkelig for det dusin af stormbukkespejdere deroppe. Hans loyale følgere sikrede, at han og hans riddere ikke kom ud for ubehagelige overraskelser på deres rejse. Stormbukkespejdere var behændige krigere, der red på store, stærke gedebukke, som kunne forcere selv de mest stejle terræner. *Havde vi alle redet på stormbukke, kunne vi have skræet ind gennem klippelandet og halveret rejsetiden til baron Mendels borg*, tænkte han.

Men selv brød adelsmanden sig ikke om dyrene. De stank, var aggressive, og deres ujævne tråd gjorde ham søsyg. Så han havde valgt sin trofaste hingst som sædvanlig, og derfor ville de sandsynligvis ikke nå frem før uvejrets komme.

En ny kastevind fik baronen til at skutte sig. Han samlede kappen omkring sig. Et gråligt lys forude vidnede om, at de var ved at nå gennem kløften og ud i det åbne landskab igen. *Så er der*

ikke langt endnu. Et håb om at komme tørskoet frem begyndte at spire.

To timer senere red han og hans følge ind i baron Mendels borggård. Regnen silede ned, og hestehove og bukkeklove buldrede på de glatte brosten. Der var imidlertid ikke mange i den mørke borggård, der hørte det. Husdyrene var for længst lukket inde for natten, og kun et par tjenere sneg sig rundt i skyggerne i håbet om at undgå den ubønhørlige regn. Men på stentrappen op til borgens massive fæstningstårn stod en ældre mand med en fakkel i hånden. Borgherrens hushovmester, vidste baronen. Den aldrende tjener var klædt i en falmet lædervams og en tung kappe. I modsætning til borgens andre beboere så han ikke ud til at bekymre sig om regnen, men ventede tålmodigt, til rytterne i trav havde krydset gården. Så bukkede han ærbødigt hovedet. Han bød dem ærbødigt velkommen med et buk, mens tililende stalddrenge tog imod ride-dyrenes tømmer. Den gamle mand ledte baronen og hans tre ridere indenfor, imens stormbukkerytterne fandt ly i borgens stalde.

Den Gyldne Vædder så sig omkring i ankomsthallen. Gamle silkegobeliner på væggene vidnede om, at dette engang havde været et mægtigt hus, men støvlaget på dem viste, at tiderne havde forandret sig. Samme historie fortalte det enorme, men udslukte ildsted. Mørket gjorde det svært at se det falmede, mørkegrønne banner under trappen med borgherrens slægtsmærke; en påfugl med udfoldet hale.

Hushovmesteren ledte dem op ad den svungne trappe. Han førte dem gennem en lang gang, før først en vindeltrappe og siden endnu en trappe førte dem længere og længere op i det kvadratiske fæstningstårn. Stadig havde den gamle tjener ikke ytret et ord, og ud over dennes flakkende fakkel var intet sted i borgtårnet

oplyst. Kun lyden af de rustningsklædte besøgendes anstrengte åndedræt brød stilheden i de gamle gange og haller.

Fra toppen af trappen ledte endnu en gang dem til et sæt dobbeltdøre. Dørene stod på klem og førte ind til en stor sal, hvis fremmeste kendetegn var et ildsted, der gav de nyankomne et løfte om varme. I midten af salen stod et gammelt bord i hesteskiform. Bordet var oplyst af tre enorme lysekroner, der hver især talte mere end 100 tællelys. Med ryggen til ildstedet sad en ældre mand på en stor stol og støttede sig til et sværd. Han var iklædt ringbrynje, var tyndhåret og havde et trimmet, hvidt fuldskæg. På hans grønne våbenkappe anedes en påfugl. Bag ham stod to kvinder, også klædt i grønt. Den ene gråhåret og kun lidt yngre end sin mand; den anden blond og omkring tredive år gammel.

En skam, tænkte baronen og betragtede den yngste. Var hendes mand ikke gået fallit og havde kastet sig ud fra en klippe i skam, havde hun måske på sigt kunnet udnytte hans position til at genrejse sin egen families storhed. I stedet sygner hun hen i sit rådne klippefængsel.

Da han nåede hen til bordet, rejste hans aldrende vært sig op med en stønnen. ”Vær hilset, min herre,” sagde baron Mendel. ”Jeg har bedt til Myrkora, at han her til aften måtte overse jer i sine drømme, så I kunne nå frem før uvejrets komme. Jeg må dog sande, at jeg ikke har gudernes ører.”

Ligesom I ikke har nogen andres ører, tænkte hans gæst. ”Jeg takker for jeres gæstfrihed, baron Mendel,” svarede han. Som skikken bød ham det. ”Jeg håber, at jeres slægt vil bestå så længe, som Myrkora væver sine drømme, og så længe lyset stadig hersker over Agamore.”

Borgherren nikkede. Han satte sig og bad sine gæster gøre det samme. Dernæst klappede han højt i hænderne. I et hjørne af

salen gik en dør op, og to tjenere kom ind bærende på en stor gryde med suppe og et brød i mandslængde. Begge dele blev serveret dampende varme. De tre riddere tog skålene i hænderne og slubrede suppen i sig, mens borgherren og hans gæst i ro og mag spiste deres med en træslev. Da den nyankomne adelsmand havde fået varmen igen, rettede han sig op og tørrede sig om munden med sin serviet.

Han så op på sin vært. ”Min herre, vores rejse har været lang og strabadserende, og jeg er sikker på, at en god nats søvn ville gøre os alle godt. Vi to har dog meget at tale om, før vi kan lade roen falde over os. Jeg håber derfor, De vil lade mine riddere holde de smukke kvinder med selskab, mens vi drøfter årsagen til mit besøg.”

Baron Mendel skævede nervøst til sin datter, men da hans hustru lagde en beroligende hånd på hans skulder, rettede han sig op og nikkede. ”Nuvel,” svarede han. ”Vær så venlig at følge mig ind i mit rådskammer, hvor vi kan drøfte, hvorledes jeg kan bistå Dem.”

Borgherren gjorde tegn til hushovmesteren, der ledte de to adelsfolk ud af spisesalen og op ad trapperne til rådskammeret. Ved synet af rummet kunne baron Mendels gæst ikke undgå at blive imponeret. Selv om han vidste, at Påfuglen næsten var blind, så rådskammeret ud til at blive brugt flittigt. *Hvad kan en gammel, glemmt mand dog have så travlt med?* spekulerede han, mens han betragtede hylder fyldt med gamle værker og landkort og rigt udskårne borde og ciselerede forhøjninger, der bugnede af tunge bøger. Selv i kammerets nicher lå pergamentark og blafrede i den gamle borgs allestedsnærværende træk.

”En imponerende samling,” sagde han. Han takkede ja, da Mendel bød ham at sidde.

Snart efter havde hushovmesteren tændt op i pejsen, og der bredte sig hurtigt en velkommen varme i tårnkammeret. En flaske flammevin og to glas blev sat på bordet, og hushovmesteren efterlod de to adelsmænd til deres hemmeligheder. Baron Mendel satte sig tilbage i sin stol og sippede til den stærke vin. ”Nå, min ven,” begyndte han. ”Hvordan reagerede kongen på jeres forespørgsel?”

Jeg er ikke din ven, gamle mand ... Den Gyldne Vædder rømmede sig. ”Han var ikke nødvendigvis afvisende i forhold til vores sag.”

Trods sine ord kunne han ikke glemme synet af Alliancens tilbagevendte gesandt. Forvirrede minder om liget, der var blevet bundet fast til sin hest, som var ved at blive gal ved lugten af alt det blod. Det havde krævet tre mænd at få den beroliget nok, til at de kunne pille rytteren af den. Det var i det øjeblik, at han havde forstået, at kongen ikke lige var sådan at formilde. Gesandten var redet ud med Alliancens samlede drømme om retfærdighed nedfældet i en appel til kongen. Men rytteren var vendt livløs tilbage, bundet til sin hest og med al huden flået af. Hans eneste tilbageværende ejendel havde været et bælte bundet om det hudløse liv med en blodig pung, der indeholdt sølv svarende til afgiften på en guldhermelin. *Med tanke på sagens kerne var kongens handling både ironisk og tilpas hensynsløs på samme tid*, tænkte Den Gyldne Vædder, der ikke kunne lade være med at beundre sin regent.

”... Ikke afvisende Virkelig?” Baron Mendel lød påtaget overrasket. ”Det er ellers ikke, hvad jeg har hørt.”

”Og hvad er det da?”

”At kongen ikke så på jeres forslag med mildt sind. Og at han nu overvejer at vise Alliancen, hvad der sker, når man går op

imod Agamores mægtigste mand.” Den gamle mand trak vejret dybt, før han fortsatte. ”Men det er selvfølgelig blot ubekræftede rygter, og jeg forlader mig naturligvis på jeres udlægning af sagen.”

Den Gyldne Vædder så sin vært an. Trods sit baroni havde Mendel aldrig været særlig magtfuld. Han havde ikke nær så mange soldater som han selv – sandsynligvis kun en håndfuld på borgen lige nu – og hans jorder gav ikke et særligt stort afkast. Derudover lå hans borg ikke placeret på et strategisk vigtigt punkt i landskabet, der kunne give ham magt og indflydelse. Men ligesom han selv havde denne falmede påfugl kæmpet på kongens side under Broderstriden, og hvis Mendel gav Alliancen sin støtte, kunne andre og mere mægtige adelsfolk sagtens vise sig villige til at følge trop. Men trods manglen på penge og magt så gamlingen ikke ud til at tvivle på sin fyrstes eller på sin konges støtte. *Ligesom jeg selv ikke havde grund til netop dette, før jeg besluttede mig for at indgå i denne tåbelige alliance.*

Den Gyldne Vædder besluttede sig for at ændre taktik og forsøgte sig med ærlighed i stedet. ”Hør her, Mendel, jeg er kommet på vegne af Alliancen for at opfordre Dem til at føje Deres mænd til vores rækker. Den måde, kongen har gebærdet sig på i denne sag, er vederstyggelig, og vi baroner må stå sammen, hvis ikke regenten og hans fyrster skal tro, de kan tillade sig en sådan opførsel over for deres vasaler i fremtiden.”

”Aha,” sagde den gamle borgherre. ”Men hvad så med de tre andre baroner?”

”Hvad mener De?” Hans gæst lænede sig frem. Han drak dybt af flammevinen.

Mendel ventede, til hans gæst havde tørret de rubinrøde dråber væk fra mundvigen. ”Jo, efter hvad jeg har hørt, har kun fire ud af otte baroner skrevet under på anmodningen. Fortæller De mig

nu, at De siden har haft held til at overtale de tre andre? At jeg dermed er den sidste baron i fyrstedømmet, der nægter at gå op imod Rigets ypperste tjener?”

”Hvis det var tilfældet, hvad ville Deres svar så være?”

Baron Mendel trak på skuldrene. ”Det samme,” sagde han. Han satte glasset fra sig. ”At kongen er Agamores mægtigste mand, at jeg svor ham min troskab, da han blev kronet, og at jeg agter at overholde det løfte til den dag, jeg dør ... For enhver pris.”

”For enhver pris?” Den yngre baron så sin vært i øjnene. ”Mener De virkelig det?”

”Ja. Intet kunne få mig til at forråde kongen!”

”Nuvel,” sagde hans gæst. ”Jeg er sikker på, De mener det. Og De ville sikkert ikke bryde Deres løfte til kongen. Selv hvis jeg truede Dem på livet ...”

Borgherren forblev tavs.

”Men hvad nu, hvis det ikke var Dem, jeg truede?” fortsatte Den Gyldne Vædder. ”Hvad nu, hvis det var Deres yndige kone og datter, som netop nu sidder i gildesalen omgivet af mine ridere? Hvad nu, hvis det var deres liv, De satte på spil? Hvordan ville De så reagere? Det kan jeg ikke lade være med at spørge mig selv om.”

Mendels blik flakkede. ”I så fald ville De gøre Dem skyldig i gudsbespottelse, og De ville kaste Deres sjæl i fortabelse!” Den gamle påfugl stirrede vredt på sin gæst.

”Jeg er mere bekymret for, hvad der sker mig og mine i dette liv, end hvad der venter på den anden side,” svarede den unge baron. Han fastholdt sit blik. Håbede, at gamlingen ikke opdagede hans løgn.

Hans vært lænede sig igen tilbage i stolen. Han så ud til at overveje situationen. Så trak han igen vejret ind. ”Jeg er bange for, at

jeg må skuffe Dem. Lige meget hvad De truer med, så vil jeg aldrig slutte mig til jeres rækker.”

Kymoras mørke! Trods sin ærgrelse lykkedes det den unge adelsmand at se uanfægtet ud. Han tog hænderne op foran sit ansigt og satte fingerspidserne mod hinanden. Efter et øjeblik forsøgte han sig med en ny taktik: ”Hør her, baron Mendel. Selv om jeg beder Dem om soldater, skal De vide, at jeg og Alliancen ikke agter at bekrige kongen. Jeg er en fredelig mand, forstår De ... Jeg ønsker blot, at vi baroner fremstår som en samlet enhed. Kun således kan vi få fyrsten og kongen til at indse prisen for at nægte os vores fornuftige appel.” Han forsøgte at læse sin vært, men da denne ikke reagerede, fortsatte han. ”Salget af guldhermelinskind er blandt vores vigtigste indtægtskilder, og kongens nye afgift er urimelig. Det må De da kunne se? Hvis vi baroner ikke siger nej til hans påfund, hvad skal så stoppe ham, når han ønsker at indføre en ny skat? En ny afgift? Vi kan ikke tillade ham at fratage os vores rettigheder og indtægter én efter én. Gør vi det, mister vi vores eksistensgrundlag.”

Borgherren overvejede hans ord et øjeblik. ”Jeg forstår Deres argument,” svarede han. Han drak en tår af sin vin. ”Men De må også kunne se, at De efterlader kongen i en umulig position ved at mønstre tropper og nægte ham at rejse ind i fyrstedømmet. En del af hans eget rige. I denne situation kan kongen kun vælge at rette ind eller gå i krig med jer. Det er ikke et valg, De bør give en så hovmodig hersker som kong Wilhelm.”

De sad begge et stykke tid i tavshed. Imens havde baron Mendel sit blik rettet mod et maleri af en af hans utallige forfædre. Han så ud til at være drevet langt væk i sine tanker.

Din gamle nar! tænkte hans gæst. *Hvor vover du at sætte dig op mod os?* Den Gyldne Vædder havde altid kendt Mendel som en

spytlikker, og han var sikker på, at han med en enkelt håndbevægelse kunne få sine riddere til at fjerne sin værts sidste håb om at føre sin slægt videre. *Alligevel tøver du? ... Nej, du tøver ikke. Du vover rent faktisk at trodse mig.*

I det øjeblik mærkede han, hvor fristet han var af at følge sine mørke lyster, men i det samme rettede hans vært på sig i stolen. ”Som sagt tror jeg ikke, det vil være en god ide at fortsætte denne kamp mod kongen. Jeg tror imidlertid, jeg kan hjælpe Dem på anden vis.”

”Jaså? Hvorledes?”

”Joh, som jeg ser det, har De kun en mulighed, hvis De vil undgå en direkte konfrontation med kongen.” Den gamle mand så sin gæst i øjnene – som for at sikre sig, at han var enig. ”Hvis *det* er Deres ønske, bør De i al hast undsige Dem denne Alliance. De bør forsage Deres allierede og skynde Dem hjem til Deres borg, hvor De bør gemme Dem i håbet om, at kongen får andre ting at interessere sig for.”

”Aha ... ville De det? Og det er altså på den måde, De kan hjælpe mig? Ved at råde mig til at gemme mig i et hul som en anden rotte?”

”Ja,” svarede baron Mendel hurtigt. ”Men jeg kan gøre mere end det. For selv om jeg ikke er en af Agamores mægtigste adelsfolk, så har jeg dog vores fyrstes øre i denne for hans baroner så svære tid. Jeg tilbyder Dem derfor at skrive ham et brev. Jeg vil skrive til ham, at jeg har erfaret, at De i sin tid blev *lokket* til at underskrive baronernes appel til kongen. At det aldrig har været Deres ambition at gå op imod hverken fyrsten eller kongen. Jeg kan bede fyrsten gå til kongen og tale Deres sag. Måske vil det være nok til, at De beholder hovedet ... Hvordan lyder det?”

Den gamle mand betragtede ham med tilbageholdt åndedræt.

Den Gyldne Vædder overvejede forslaget. ”Hvis Deres forbøn faldt i god jord,” sagde han så. ”Hvilken situation ville det så efterlade mig i?” Den unge baron stirrede ind i ilden, før han selv gav svaret: ”Selv hvis jeg blev benådet og beholdt min borg og mine jorder, ville jeg øjeblikkeligt miste enhver indflydelse ved det kongelige hof. Endvidere ville fyrsten være nødsaget til at undsige mig i årevis for ikke at komme i problemer med kongen, og min familie ville måske aldrig komme sig over skammen.”

”Det er muligt,” afbrød borgherren ham. ”Men som De selv siger, ville De og Deres familie beholde Deres liv og ejendom. Det er da værd at tage i betragtning nu, hvor De står på kanten af afgrunden.”

”Men det vil efterlade mig sårbar over for angreb,” indvendte baron Mendels gæst. ”Uden kongelig støtte vil enhver, der måtte finde, at de havde et krav på mine jorder, kunne angribe mig og mine, og jeg ville ikke kunne håbe på hjælp fra hverken konge eller fyrste.” Han holdt inde. Han tænkte sig om et øjeblik, før han afklaret rejste sig. ”Deres tilbud er værdsat, gamling, men De tilbyder for lidt. I den givne situation kan jeg ikke vende tomhændet tilbage til Alliancen. Det bliver nødt til at have konsekvenser, hvis man afslår vores ønske om hjælp.” Han trak vejret ind. ”Jeg vil derfor bede Dem tage afsked med Deres kære. Herefter vil jeg beordre mine riddere at skære halsen over på Deres kone og datter, og til sidst vil jeg lade Dem selv flå og sende Deres krop til kongen som modsvar på hans fornærmelse.”

Den gamle mand lagde hånden på sit sværdfæste, men indså tilsyneladende hurtigt, at han ikke længere besad ungdommens styrke. For første gang den aften så han skræmt ud. Sveden piblede frem på hans pande.

Den unge baron trak sit sværd og trådte frem imod sin vært.

”Vent!” udbød borgherren, da hans gæst lagde klingen mod hans hals. Mødet med det kolde stål fik den gamle mand til at trække sig helt tilbage i sin stol. ”Vent!” gentog han stakåndet. ”Måske kan jeg hjælpe Dem med det sidste også!”

I det øjeblik så det ud, som om noget inde i den gamle mand brast. Så sukkede han og rettede sig op i sin stol. ”Måske De ville være interesseret i at finde to vædderlam, som De har ledt efter i årevis?”

Ordene gjorde hans gæst nysgerrig. ”Hvad mener De?”

Mendel tøvede endnu et øjeblik – som om hans hjerte ikke ønskede at lade ordene komme over hans læber. En sidste gang flakkede hans blik, og han så igen over mod malerierne af sine forfædre. Appellerede til dem om hjælp.

Så vandt frygten, og han fortalte sin gæst alt det, han vidste og havde svoret at fortie.